

Bart Da-Mooy

Moord en de dag waarop zij verdween

Bart Da-Mooy

Moord en de dag waarop zij verdween

Rick Jacobs

Eerste druk 2026 © Rick Jacobs

Coverafbeelding:

Pexels

Alexander Mass

ISBN: 9789403837154

Uitgeverij Bookmundo

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en / of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Toelichting: het personage Veronique, zij is afkomstig uit Frankrijk. Veronique heeft de gewoonte om de letter *H* aan het begin van een naam niet uit te spreken, zoals bij *Hebbeding* en *Harry*. Dit is dus geen fout! U leest in dit geval *Ebbeding* en *Arry*. Verder spreekt Veronique gewoon Nederlands, maar soms gebruikt ze nog een woordje Frans ertussendoor.

1

Het is zondagmiddag. Veronique zit op de bank waar zij een tijdschrift aan het lezen is. Op de achtergrond staat de radio aan en zachtjes klinkt: *Time after time*, van Cyndi Lauper. Bart komt uit de keuken en gaat vervolgens naast Veronique zitten. Op dat moment begint de telefoon van Bart opeens herrie te maken.

‘*Non*, nu niet Arry!’ zegt Veronique, ‘weet hij niet dat het vandaag zondag is?’

‘Ik denk dat Harry dit wel weet.’ Harry van de Velde is computeranalist en tevens verantwoordelijk voor de communicatie binnen het team.

‘Sorry lieverd, maar het is Hebbedingk die belt,’ zegt Bart, terwijl hij naar de naam op het scherm van z’n telefoon kijkt. Procureur-generaal Hebbedingk is verantwoordelijk voor het team, waar Bart de leiding over heeft.

‘Goedemiddag...’

‘Goedemiddag Bart, ik hoop niet dat ik je stoort?’

‘Nee hoor, maar wat kan ik voor u doen?’

‘Ik weet niet of jij het toevallig gehoord hebt dat afgelopen vrijdag de vrouw van zakenman en antiekhandelaar Van Veenendaals ontvoerd is.’

‘Nee, daar heb ik niets van meegekregen.’

‘Dat is ook niet zo vreemd, want deze melding kwam pas vrijdagavond binnen. Maar Van Veenendaals is een goede bekende van Aackersloot.’ Aackersloot is hoofdofficier van Justitie en verbonden aan het team.

‘Heeft hij ons nodig...?’

‘Ja, daarom bel ik ook.’

‘Oké, maar hij weet toch dat ontvoeringszaken niet ons ding zijn?’

‘Dat weet hij ook, daarom heeft hij het team van Alex op deze zaak gezet.’

‘Verstandig, maar waarvoor heeft hij ons dan nodig, als hij het team van Alex al op de zaak heeft gezet?’

‘Dat ga ik je vertellen: een uur geleden is op het industrieterrein de auto van mevrouw Van Veenendaals gevonden.’

‘Duidelijk.’

‘Achter het stuur van die auto is het lichaam van een man gevonden.’

‘Een van de ontvoerders?’

‘Nee, het zou waarschijnlijk om een van haar persoonsbeveiligers gaan, maar het vermoeden bestaat dat hij mogelijk betrokken is bij die ontvoering.’

‘Maar dat weten ze dus niet zeker?’

‘Nee, Aackersloot wil dat jullie dit gaan onderzoeken.’

‘Goed, waar kunnen wij Aackersloot vinden?’

‘Dat weet ik niet, maar hij wil dat jullie naar het industrieterrein komen.’

‘Ook goed,’ zegt Bart, terwijl hij Veronique aankijkt. ‘Waar op het industrieterrein staat die auto met dat lichaam erin?’

‘Ik heb geen idee, maar als jij Harry wilt bellen, kan hij jou precies vertellen waar jullie moeten zijn. Hij kan jou dan ook verder over de zaak informeren.’

‘Dan bel ik hem wanneer wij in de auto zitten. Is er nog iets dat ik moet weten?’

‘Nee, meer dan dit weet ik ook.’

‘Duidelijk, moet ik Robbert waarschuwen?’

‘Nee, als het goed is heeft Harry dit ondertussen al gedaan.’

‘Prima, dan gaan wij er nu heen.’

Bart zit naast Veronique in de auto. Ze zijn onderweg naar het adres dat Harry aan hen zojuist heeft doorgegeven.

‘Wat kun jij mij vertellen over de persoon die gevonden is?’ vraagt Bart aan Harry.

‘Het zou om Cornald Vissers gaan; hij was een van de twee persoonsbeveiligers van mevrouw Van Veenendaals.’

‘Duidelijk, Hebbedingk heeft mij verteld dat zij vrijdag zou zijn ontvoerd.’

‘Dat klopt, op het moment dat mijnheer Van Veenendaals, aan het begin van die vrijdagavond, thuis kwam, trof hij zijn vrouw niet in de woning aan, wat hij erg vreemd vond. Kort erop is hij door de mogelijke ontvoerders van zijn vrouw gebeld. Waarop hij direct daarna contact heeft opgenomen met Aackersloot.’

‘Hebbedingk heeft mij al verteld: dat het bekenden van elkaar zijn.’

‘Ik had weer begrepen dat het vrienden waren.’

‘Ook goed, het maakt mij niet veel uit of zij kennissen of goede vrienden van elkaar zijn... Ik ben meer geïnteresseerd in die dode man. Kun jij mij al iets meer vertellen over de doodsoorzaak?’

‘Helaas nog niet.’

‘Dat schiet lekker op... kun je mij vertellen: wie hem gevonden heeft?’

‘Dat kan ik wel..., hij is gevonden door een beveiligingsbeambte die op dat moment daar zijn ronde deed.’

‘Duidelijk, maar heb jij nog meer dat ik moet weten?’

‘Nee, meer informatie heb ik ook nog niet tot mijn beschikking.’

‘Dat komt mooi uit, want volgens mij zijn wij er.’ Veronique parkeert haar Peugeot achter een politieauto. Op het moment dat Bart uitstapt, komt Robbert, die bij zijn Land Rover heeft staan wachten, hun kant op.

‘Sta je al lang op ons te wachten?’ vraagt Bart.

‘Nee hoor, hooguit twee minuten..., maar kun jij mij uitleggen: waarom wij hier naartoe moesten komen? Want Harry heeft mij ondertussen verteld dat het team van Alex al met deze zaak bezig is. Want het zou hier om een ontvoeringszaak gaan.’

‘Wij zijn niet hier vanwege die ontvoeringszaak, maar omdat ze de auto van de vrouw van zakenman en antiekhandelaar Van Veenendaals hebben gevonden. Achter het stuur van haar auto zou het dode lichaam van een van haar beveiligers zitten.’

‘Oké..., nu begin ik het te begrijpen... Klopt het dat Van Veenendaals en Aackersloot elkaar kennen?’

‘Van Veenendaals schijnt een goede kennis of vriend van Aackersloot te zijn.’

‘Dat kan dus nog leuk worden.’

‘Ik maak mij daar nog niet zo druk over; het is Alex die zich met die ontvoeringszaak bezig moet houden. Wij zijn hier vanwege dat lichaam dat achter het stuur gevonden is. Maar laten wij daar nu maar naartoe gaan; ik denk dat er op ons wordt gewacht.’ Wanneer ze bij het afzetlint aankomen, laat Robbert zijn legitimatiebewijs aan de agent die daar de wacht houdt zien. Nadat Bart heeft gevraagd waar ze precies moeten zijn, worden zij doorgelaten. Op de plek aangekomen ziet Bart het busje van de forensische opsporingsdienst staan, met daarachter de auto van Tom de Brink, die ondertussen het lichaam onderzoekt. Op dat moment komt Alex hun kant opgelopen.

‘Alex is duidelijk ook opgeroepen om hiernaartoe te komen,’ zegt Robbert.

‘Hallo Bart,’ zegt Alex en begroet daarna ook Robbert en Veronique.

‘Jij hebt ons laten komen?’ vraagt Robbert.

‘Nee, jullie zijn hier op verzoek van Aackersloot, maar ik ben blij dat jullie er zijn.’

‘Want?’

‘Aackersloot en ik zijn van mening dat er een aantal dingen niet kloppen.’

‘Is Aackersloot ook hier?’ vraagt Bart.

‘Nee, hij is hier wel even geweest.’

‘Duidelijk,’ zegt Bart zachtjes. ‘Maar welke dingen kloppen er volgens jullie niet?’

‘Het gaat om die Porsche die daar staat.’

‘Porsche!’ Herhaalt Robbert.

‘Die Porsche is de auto van mevrouw Van Veenendaals, met achter het stuur het lichaam van een van haar persoonsbeveiligers. Mevrouw Van Veenendaals wordt sinds een paar maanden beveiligd.’

‘Waarom?’

‘Er zijn een paar pogingen gedaan om haar te ontvoeren... Gelukkig zijn al die ontvoeringspogingen mislukt, tot afgelopen vrijdag.’

‘Dat is ons al verteld.’ Hierop glimlacht Alex even.

‘Sinds mevrouw Van Veenendaals wordt beveiligd, wordt zij gereden door de chauffeur van haar man. Zijn naam is Hendrix, hij rijdt haar rond in de BMW van haar man.’

‘Bestaat er een kans dat hij iets met haar ontvoering te maken heeft?’ vraagt Veronique.

‘Hendrix?’

‘*Non*, ik bedoel hem achter het stuur.’

‘Wij mogen het niet uitsluiten, maar volgens mijnheer Van Veenendaals is dat onmogelijk!’

‘Maar toch zit een van haar beveiligers dood in haar auto.’ zegt Robbert.

‘Precies, alleen, niemand begrijpt waarom hij met haar auto is gaan rijden.’

‘Op die manier,’ zegt Bart, terwijl hij in de richting van de Porsche kijkt. ‘Ik dacht even dat hij in haar auto het losgeld moest gaan betalen.’

‘Losgeld... zover zijn wij niet eens gekomen.’

‘Jij bedoelt: dat mijnheer Van Veenendaals niet wil betalen.’

‘Jawel, maar je weet hoe justitie daarover denkt!’

‘Jazeker.’

‘Daarbij zijn er nog een paar voorwaarden die eerst voldaan moeten worden, voor er überhaupt kan worden overgegaan tot het betalen van het losgeld!’

‘Wat zijn die voorwaarden?’

‘Daar zijn nog een paar onduidelijkheden over... De ontvoerders hebben om één miljoen euro gevraagd en een kunstvoorwerp.’

‘Wat voor een kunstvoorwerp?’

‘Dat weten wij niet, maar het gaat om iets dat Van Veenendaals in zijn bezit moet hebben.’

‘Maar wat hij binnenkort moet afstaan,’ zegt Robbert.

‘En als hij dat kunstvoorwerp nu niet in zijn bezit heeft?’ vraagt Bart. ‘Wat dan?’

‘Geen idee, waarschijnlijk zal dan het losgeld wel omhooggaan.’

‘Logisch,’ zegt Robbert zachtjes.

‘Jij houdt ons hierover wel op de hoogte?’ vraagt Bart.

‘Uiteraard.’

‘Wat kun jij ons vertellen over de persoon die hem gevonden heeft, want het zou om een beveiligingsbeambte gaan.’

‘Dat klopt, hij had haar auto al een ronde eerder daar zien staan, maar toen hij bij zijn tweede ronde haar auto daar nog steeds zag staan, is hij toch maar even gaan kijken.’

‘Waarom heeft hij dat niet bij zijn eerste ronde gedaan?’

‘Dat weet ik niet, kennelijk staan daar wel vaker auto’s geparkeerd.’

‘Toch niet voor een ingang van een loods,’ zegt Robbert.

‘Het is zondag!’

‘Fijn dat jij mij daaraan herinnert. Mijn vrouw was erg blij dat ik aan het werk moest,’ zegt Robbert met enig sarcasme.

‘Sorry, ik kan er ook niets aan doen..., maar Aackersloot wil dat jullie je met deze zaak bezig gaan houden.’

‘Waar is Aackersloot eigenlijk?’ vraagt Bart.

‘Thuis, denk ik,’ zegt Alex twijfelend. ‘Maar hij kan ook bij Van Veenendaals zitten... Maar wat deze situatie juist nu wel erg vreemd maakt. Vanaf het moment dat mevrouw Van Veenendaals beveiligd wordt, heeft zij niet meer in haar auto gereden.’

‘Ook niet door haar beveiligers?’

‘Nee, ook niet door haar beveiligers.’ Herhaalt Alex. ‘Volgens haar man mocht niemand van haar in die auto rijden!’

‘Nu staat haar auto hier en zit een van haar beveiligers dood achter het stuur,’ zegt Robbert.

‘Klopt, daarom zijn jullie dus ook hier. Daarbij zijn moordzaken niet mijn specialiteit.’

‘Dat weet ik,’ zegt Bart, ‘maar hoe is hij om het leven gekomen?’

‘Dat weet ik niet..., hij is dood!’

‘Zoiets hadden wij al begrepen,’ zegt Robbert.

‘Ik zie dat de dokter klaar is,’ zegt Alex, terwijl Tom hun richting opkomt. ‘Als jullie het niet erg vinden, ga ik terug... Misschien dat de ontvoerders vandaag nog iets van zich laten horen.’

‘Goedemiddag,’ zegt Tom, terwijl hij zijn dokterstas naast zich neerzet.

‘Hallo Tom,’ zegt Bart. ‘Wat kun jij ons vertellen?’ Hierop haalt Tom zijn aantekeningenboekje tevoorschijn.

‘De forensische opsporingsdienst heeft zijn legitimatiebewijs en zijn rijbewijs bij hem gevonden... Even kijken... Zijn naam is: Cornald Vissers, dertig jaar oud. Hij is doodgeschoten.’

‘Doodgeschoten?’ Herhaalt Robbert.

‘Correct, hij is met één enkel schot van dichtbij doodgeschoten.’ Vervolgens bergt Tom zijn aantekeningen in zijn tas op.

‘De persoon die op hem heeft geschoten, stond dus dicht bij de auto?’ vraagt Robbert.

‘Ik weet niet waar hij was op het moment dat hij werd doodgeschoten, maar hij zat op dat moment zeker niet in die auto.’

‘Weet jij dat zeker?’

‘Natuurlijk weet ik dit zeker! Ik heb op zijn rug sporen gevonden van een uitschot; de rugleuning is onbeschadigd.’

‘Dus hij is ergens anders doodgeschoten.’

‘Juist, en waar hij doodgeschoten is, dat mogen jullie weer gaan uitzoeken.’

‘Is er misschien een kogelhuls gevonden?’

‘Volgens mij niet, maar dat moet je maar aan Kees vragen.’ Kees de Greef heeft de leiding over het forensisch opsporingsteam.

‘Zal ik zo doen,’ zegt Robbert zachtjes.

‘Heb jij nog meer voor ons?’ vraagt Bart.

‘Nee, maar nadat hij is doodgeschoten, heeft iemand de auto hiernaartoe gereden. Daarna is hij achter het stuur gezet, want hij is niet uit zichzelf hiernaartoe gereden, want hij is minstens al een paar dagen dood!’

‘Hoe lang is hij al dood?’

‘Zoals het er nu uitziet, heeft iemand hem in de nacht van vrijdag op zaterdag een kogel recht in het hart geschoten.’

‘Recht in het hart.’ Herhaalt Robbert.

‘Ja, de persoon die hem heeft doodgeschoten stond of zat op dezelfde hoogte als het slachtoffer.’ Op dat moment komt Kees hun kant op.

‘Hallo, ik kom even zeggen: dat wij klaar zijn.’

‘Wat kun jij ons al vertellen?’ vraagt Bart.

‘Dat de auto sinds vanochtend daar pas is neergezet, de beveiligingsbeambte die Alex heeft gesproken, heeft dit aan hem verteld.’

‘Tegen ons heeft hij daar geen woord over gerept,’ zegt Robbert.

‘Oké, Alex heeft toch even met die beveiligingsbeambte staan praten. Daarbij heeft het vannacht geregend en onder de auto is het nat!’

‘Dan zou het droog onder die auto moeten zijn, als deze daar langer heeft gestaan.’

‘Dat bedoel ik!’

‘Ik wil die beveiligingsbeambte spreken,’ zegt Bart.

‘Dat kan,’ zegt Kees en hij haalt een klein aantekeningenboekje tevoorschijn. ‘Ik heb zijn gegevens van Alex gekregen.’ Hierop geeft Kees een papiertje met de gegevens van die beveiligingsbeambte aan Robert. ‘Hij heet: Dennis Schouten en een telefoonnummer.’

‘Dan ga ik hem straks bellen.’

‘Dan rest alleen nog de vraag: waar heeft die auto al die tijd gestaan?’ zegt Veronique.

‘Daar kan ik helaas geen antwoord op geven... misschien in die loods?’

‘Of hij was onderweg naar die loods.’

‘Misschien...,’ zegt Bart nadenkend, terwijl hij naar de loods kijkt waar de Porsche voor geparkeerd staat. ‘Ik begrijp niet waarom ze die auto met hem erin uitgerekend daar hebben neergezet?’

‘Dat weet ik ook nog niet, daar zal die persoon die de auto daar heeft neergezet vast wel een reden voor hebben gehad.’

‘Zat er een sleutel in het contact?’ vraagt Robbert.

‘Nee.’

‘Dan is hij waarschijnlijk daar bewust neergezet!’

‘Ik weet het niet,’ zegt Bart, ‘misschien wisten ze niet in welke loods ze moesten zijn, er staan hier immers loodsen genoeg!’

‘Ik was al bang dat je dit ging zeggen,’ zegt Robbert. ‘Maar dat kan nog een hele klus worden, gezien de hoeveelheid loodsen die hier staan.’

‘Misschien dat Harry en ik de eigenaren van die loodsen kunnen achterhalen,’ zegt Veronique.

‘Succes!’ zegt Tom, terwijl hij zijn dokterstas van de grond oppakt en vervolgens naar zijn auto gaat.

‘Wat weet jij van de ontvoering van mevrouw Van Veenendaals?’ vraagt Bart aan Kees.

‘Feitelijk niet zo veel. Vrijdagavond zijn wij opgeroepen om naar die villa te komen. Daar was Aackersloot ook aanwezig. Wij hebben de garage op sporen onderzocht, maar dat heeft niet veel opgeleverd. Het raam dat in de deur naar de tuin zat, was eruit gehaald en stond tegen de gevel. Buiten hebben wij verder geen bruikbare sporen gevonden.’

‘Alles was dus netjes weggeveegd?’

‘Goed genoeg, zodat wij er niets meer aan hadden!’

‘Wist Van Veenendaals waar zijn vrouw was op het moment dat zij werd ontvoerd?’

‘Volgens hem moest zijn vrouw in de woonkamer hebben gezeten, toen haar ontvoerders binnen zijn gekomen. Maar wij hebben daar geen sporen van teruggevonden; zij moet op dat moment wel in de kamer hebben gezeten.’

‘Opvallend dat er dan geen sporen gevonden zijn.’

‘Vreemd,’ zegt Robbert.

‘Dat vonden wij dus ook, normaal zou je toch sporen moeten vinden van een soort schermutseling.’

‘Maar die waren er dus niet?’

‘Nee, het zag daar netjes en opgeruimd uit. Ook in de hal naar de garage hebben wij geen sporen gevonden. Je zou haast denken: dat zij vrijwillig zou zijn meegegaan. Maar er zijn wel meer dingen die daar niet kloppen!’

‘Zoals?’ vraagt Bart.

‘Het alarm stond aan, maar is niet afgegaan, maar ook haar Porsche stond die avond daar nog in de garage.’

‘Dezelfde Porsche die nu daar staat?’ vraagt Robbert.

‘Ja, wij hebben het al nagekeken. Het is dezelfde Porsche die vrijdagavond daar nog in de garage stond.’

‘Geen twijfels?’

‘Absoluut niet! Het is dezelfde auto, de kleur, het kenteken, alles klopt!’

‘Tja,’ zegt Bart nadenkend en kijkt naar Robbert. ‘Had jij nog plannen vandaag?’

‘Nu niet meer..., ik ga proberen of ik Dennis Schouten deze kant op kan krijgen.’

Terwijl Robbert zijn telefoon tevoorschijn haalt.

Bart en Veronique zijn bij Robbert in de Land Rover gaan zitten. Ondertussen wordt de Porsche weggetakeld. Robbert bergt zijn telefoon op en kijkt opzij naar Bart.

‘Ik heb Harry gebeld.’

‘Dat idee kreeg ik al.’

‘Hij wenst ons een fijne zondag en morgen gaat hij achter de eigenaren van die loodsen aan.’

‘Dat was te verwachten... weet jij ook wanneer die beveiligingsbeambte onze kant op komt?’

‘Hij zou over een kwartiertje hier kunnen zijn, maar ik kreeg het idee dat hij er helemaal geen zin in had om weer hiernaartoe te komen.’

‘Dat is dan jammer!’

‘Hadden wij niet beter naar hem toe kunnen gaan?’ zegt Veronique, die op de achterbank zit.

‘Hij is nog aan het werk, hij komt wanneer hij daar klaar is.’

‘Toch klopt er iets niet,’ zegt Bart opeens. ‘Waarom hebben ze hem achter het stuur gezet? En waarom is die auto juist op die plek achtergelaten? Het is niet logisch als je het zo bekijkt.’

‘Ja, jij hebt gelijk,’ zegt Robbert. ‘Waarom zou je zo’n opvallende auto juist daar parkeren, om daarna een lichaam achter het stuur te plaatsen... En waar was het lichaam voordat het achter het stuur werd geplaatst? Want als het lichaam al die tijd op de passagiersstoel heeft gezeten, moeten daar sporen van zijn achtergebleven!’

‘Klopt, maar daar heeft Tom nog Kees iets over gezegd.’ Op dat moment begint de telefoon van Bart herrie te maken. Na een kort gesprek met Aackersloot bergt Bart zijn telefoon op.

‘Dat was Aackersloot, hij wil dat wij naar de woning van, Van Veenendaals komen.’

‘Dat waren wij toch al van plan,’ zegt Robbert. ‘Al had ik mijn vrije zondag toch iets anders voorgesteld.’

‘Wij ook,’ zegt Veronique. Op dat moment parkeert een auto van een beveiligingsbedrijf aan de andere kant van de straat.

‘Daar zal je hem hebben,’ zegt Robbert. Vervolgens stappen ze uit.

‘U bent Dennis Schouten?’ vraagt Bart, aan de nogal jong uitziende beveiligingsbeambte.

‘Ja..., U bent rechercheur Verduyn?’ vraagt Dennis.

‘Nee, hij is inspecteur Verduyn, ik ben Da-Mooy.’

‘A, oké..., jullie willen mij spreken?’

‘Dat klopt,’ zegt Robbert.

‘Ik heb anders alles al aan uw collega verteld.’

‘Dat weten we, maar wij hebben het onderzoek van hem overgenomen.’

‘O, oké.’ En hij kijkt even kort op zijn horloge.

‘Het hoeft niet al te lang te duren.’

‘Gelukkig!’

‘Wanneer heb jij die Porsche daar voor het eerst gezien?’

‘Bij mijn derde ronde.’

‘Niet eerder?’

‘Nee, want dan had ik dat wel gezien, want het is geen auto die ik iedere dag zie.’

‘Heb je daar vandaag ook nog andere auto’s zien staan?’ vraagt Bart.

‘Nee, want anders was het mij wel opgevallen, want normaal gesproken staan daar nooit auto’s geparkeerd.’

‘Nooit?’ Herhaalt Robbert.

‘Nou ja, nooit, niet op die plek, daarom viel het ook op dat daar opeens een auto geparkeerd stond en zeker zo’n auto.’

‘Je bent niet bij de eerste keer gaan kijken?’ vraagt Robbert.

‘Nee, want ik liep al iets achter op mijn schema.’

‘Jij hoeft niets te noteren of door te geven wanneer jij daar een vreemde auto ziet staan?’

‘Hier niet, maar bij sommige andere locaties is dat wel het geval.’

‘Bij je volgende ronde ben jij wel gaan kijken, waarom?’

‘Ik vond het toch vreemd dat die auto na een uur daar nog steeds stond, zeker op zondag. Toen ik naar die Porsche toeliep, zag ik dat er iemand achter het stuur zat. Ik heb toen op het raam geklopt, maar hij reageerde niet. waarop ik de portier heb opengemaakt. Toen zag ik dat hij dood was. Ik heb dit direct aan onze meldkamer doorgegeven. Ik heb toen de opdracht gekregen om op de politie te wachten.’

‘Toen heb jij alles aan onze collega verteld.’

‘Dat klopt.’

‘Ken jij de persoon die daar in die auto zat?’

‘Nee..., ik weet niet wie hij is.’

‘Jij hebt hem hier nooit eerder gezien?’

‘Nee.’

‘Heb jij die auto hier weleens zien rondrijden?’

‘Nee, want dan kon ik het mij wel herinneren.’

‘Jij weet toevallig van wie deze loodsen zijn,’ vraagt Bart.

‘Nee, ik rij hier alleen maar rond. Wanneer ik hier afwijkende activiteiten constateer, geef ik dat direct door aan de meldkamer; zij handelen het daar verder af...

Eventueel krijg ik wel te horen: of ik verder kan gaan met mijn ronde of dat ik moet wachten... In dit geval kreeg ik de opdracht: dat ik deze keer op de politie moest wachten. Nadat ik mijn verhaal aan jullie collega had gedaan, mocht ik van jullie collega verdergaan met mijn werkzaamheden.’

‘Goed... ik wil je gegevens even noteren, zodat een van onze collega’s een afspraak kan maken, om vervolgens je verklaring op papier te zetten.’

‘Fijn, kan dat nu niet gelijk?’

‘Nee, wij besteden het papierwerk graag uit aan onze collega’s.’

‘Kun jij ons vertellen: hoe laat jij die Porsche hier voor het eerst hebt gezien?’ vraagt Bart.

‘Dat moet ik even nakijken.’ Vervolgens gaat Dennis naar zijn auto. Binnen een halve minuut komt hij weer terug.

‘Tien over elf!’

‘Jij hebt toevallig geen andere auto’s hier vandaan zien komen?’ vraagt Robbert.

‘Nee.’

‘Hoe laat was jij daarvoor hier, toen die Porsche er nog niet stond?’

‘Rond half tien, toen ben ik hier nog langs gereden.’